

LBRIS

We know
books

Rază de soare

Aria Done

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

LBRIS

We know
books

*Ți-am promis că
n-am să renunț la visul nostru.*

Playlist

KANYE WEST - CAN'T TELL ME NOTHING
THE PRODIGY - TIMEBOMB ZONE

ED SHEEREN - DON'T
BISHOP BRIGGS - RIVER

TAYLOR SWIFT - ME!

ED SHEEREN - PHOTOGRAPH

RUTH B. - DANDELIONS

KESHA - WOMAN

THE VAMPS - ALL NIGHT

NOAH KAHAN - PASSENGER

FLORENCE AND THE MACHINE - NEVER LET ME GO

TOM ODELL FEAT. AURORA - BUTTERFLIES

KEANU SILVA - KING OF MY CASTEL

ZACH BRYAN - SOMETHING IN ORANGE

TOM ODELL - BLACK FRIDAY

JAYMES YOUNG - HAPPIEST YEAR

LBRIS

We know
books

*Ăsta ar putea fi
cel mai frumos vis al meu
sau cel mai cumplit coșmar.*

Mi-am simțit sufletul sfâșiat pentru prima dată când eram un copil.

Doar un copil, care începea să înțeleagă ce urme lasă moartea în urma ei. Am simțit cum mi-a smuls o parte din suflet și a îngropat-o doi metri sub pământ. Știam încă de pe atunci cum e să trăiești cu doar o jumătate de suflet.

Uni mi-au spus că e o durere care trece cu timpul, dar rănilile o să rămână.

Într-adevăr, am simțit cum timpul trece pe lângă mine, nenorocindu-mă cu fiecare secundă, lăsându-mă să mai sper într-un miracol. Timpul a trecut, iar restul persoanelor au trecut peste. Eu am fost singurul care a rămas, exact în același loc unde ei îmi spusese că durerea va trece cu timpul. Eu am rămas în urmă, în timp ce ei și-au continuat liniștiți viața.

Târziu mi-am dat seama că ceea ce eu credeam că e furie, de fapt se năștea din jalea pe care nu am încercat niciodată să o vindec.

Pedeapsa de a trăi în continuare, încercând să accept pierderile suferite. Șirul nesfârșit de întrebări peste care nu puteam trece, mai ales atunci când toate începeau cu *cum ar fi fost dacă?*

Încercarea asta e mai grea decât văd alții din exterior. O gaură imensă în piept, pe care nu o vede nimeni, dar pe care eu o simt. Acceptarea strigătului din mintea mea, pe care nu-l pot opri și sunt supus să-l aud mereu. Acel strigăt care-mi paralizează toate simțurile și îmi afectează gândirea. Iubirea pe care nu o mai pot oferi se transformă încet în altceva... În tensiune și nervi, doar pentru că nu mai înțeleg ce am devenit. Un om cu o gaură în piept sau am devenit gaura din piept?

Goală.

Dureroasă.

Neagră.

Un hău fără fund, căruia nu-i pot da de capăt.

Crescusem și mă dezvoltasem în jurul unui sentiment care-mi mâncase aproape toată cealaltă jumătate de suflet pe care o mai avusesem – sau poate tot sufletul mi-a fost înlocuit de ceea ce numisem, la maturitate, jale. Când am descoperit ceea ce era de fapt, am început să o tratez cu blândețe, acordându-i timpul pe care cândva nimeni nu mi-l acordase mie.

O perioadă dispăruse, lăsându-mă să învăț să trăiesc fără prezența ei. Să mă bucur de fiecare gram de aer, care altă dată îmi fusese atât de greu de inspirat. Începusem să văd culorile, iar griul se estompa tot mai mult. Mă bucuram, în sfârșit, de viața asta a mea, de care n-am apucat să mă bucur niciodată – devenisem chiar recunoscător pentru ea.

Asta n-a durat mult, pentru că s-a întors, luându-mă prin surprindere. Iar eu nu eram deloc pregătit pentru asta.

S-a întors.

Nimicitoare, omorând toată lumina care-mi înflorise-n piept în lipsa ei.

Ucigând toată viața din mine.

Otrăvindu-mă.

Torturându-mă.

Întunecându-mă la fel cum eram odată.

Năpădindu-mă cu o durere alături de care trebuia să învăț să trăiesc din nou.

Furându-mi toată iubirea pe care trebuia să o ofer.

Am revenit din nou *aici*.

Aici, în locul ăsta, care-mi știa toate gândurile și durerile. Să mă întorc aici era ca și când m-aș întoarce într-o perioadă din timp, rugându-mă să mă apuce o amnezie și să uit de toată durerea care îmi era adăpostită în piept. Era cam singurul loc unde nu-mi doream să revin.

Aceeași încăpere, cu aceiași patru pereți tăcuți și ascultători.

Același miros de lemn de santal, care mă putea trezi și din cea mai gravă comă. Mirosul ăsta, care nu mai avea niciun efect terapeutic asupra mea, îmi descria doar mirosul celor mai mari dureri. Canapeaua, de culoare verde, din catifea, pe care eram așezat, auzise probabil cele mai multe povești de viață. Iar dacă ar putea vorbi, ar plânge până când s-ar seca de lacrimi.

Crezusem că am ajuns să fiu atât de puternic, încât reușisem să mă vindec singur. Reușisem să trec peste orice obstacol, învingându-l. Dar în viața mea, se pare că nimic nu merge conform planului.

Absolut nimic.

Ajunsesem să fiu îngropat în atât de mult întuneric, încât singura soluție era să mor, decât să mai ies în viață din el. Simțeam, cu fiecare minut, cum mă trage și mai tare înăuntru lui – fără să mă ademenescă. Doar își făcuse din nou apariția în spectacolul ăsta numit viața mea și puse stăpânire pe mine cu nerușinare. Parcă încerca să mă

poșede, să-mi răpească toate amintirile, ca mai apoi să-mi provoace atât de multă durere, încât mă învinovăteam că mi le ștersesem singur.

Simțeam că dispar iar, deși încă eram aici.

Simțeam cum toată lumea mă depășește din nou, în timp ce eu rămân în urmă.

Simțeam cum culorile se șterg din nou în fața ochilor mei și totul redevine în nuanțe de alb și negru.

Simțeam că aerul e insuficient din nou, sau asta era doar datorită plămânilor mei care începeau să putrezească în lacrimile în care i-am scufundat.

Nu puteam reda în cuvinte ce simțeam cu adevărat.

Totul în mintea mea se derula ca un tren de mare viteză, lovindu-mă din plin cu un șir de imagini groaznice, pe care eram obligat să le urmăresc. Acest groaznic avea două tășuri, groaznic pentru că știam că n-am să mai trăiesc în asemenea rai niciodată și groaznic pentru tot iadul care a urmat după.

Știam că și inima îmi plecaseră din piept, pentru că se simțea atât de gol locul ală din piept pe care trebuia să-l umple. Acum acolo mai trăia doar fantoma inimii mele.

Fantoma, pentru că inima mea rămase pe Lună.

Mă sufoca... durerea, amintirile, eu, întunericul.

Mă simțeam nemuritor, silit să trăiesc o viață pe care nu mi-o mai doream să o trăiesc.

— Cum te face asta să te simți? vocea liniștită a terapeutei mele mă aduse la realitate după atât de multe minute în care simțeam cum dispărușem, cum întunericul mă trase în el, din nou.

— Mă întreb dacă e real, am reușit să spun confuz.

Am învățat de-a lungul timpului că cea mai bună soluție de a **A**ocoli discuții pe care nu vrei să le porți, este să te prefaci că faci altceva. Am încercat următoarele lucruri.

Să vorbesc deja cu altcineva, dar nu prea a avut succes, pentru că oamenii se băgau și stăteau gură cască sau se băgau în discuția pe care o aveam deja.

Să vorbesc la telefon, care nu funcționa chiar deloc.

Să-mi țin căștile pe urechi, a fost pentru prima dată o greșeală, nu intenționam ca ăsta să fie un plan. Asta, până ce am văzut că funcționează. Am devenit atât de nesimțit, încât nu-mi mai dădeam căștile jos. Iar persoanele care încercau să mă abordeze se limitau la doar câteva cuvinte.

Un succes – dacă stau bine să mă gândesc, probabil aș merita un premiu pentru descoperirea mea.

Mi-am așezat căștile pe urechi încă din parcare, am apăsat pe o melodie din playlist și am pornit spre intrarea în clădirea unde urma să am cursurile. *Can't tell me nothing* de la Kanye West, îmi zdruncina timpanele.

Era deja sfârșitul celei de a doua săptămâni, de la începerea noului an de studii.

Studentții din primul an încă se bucurau de promisiunea unei noi etape din viața lor; păcat că asta se va termina în doar câteva săptămâni.

Așa e mereu, fericirea durează doar foarte puțin, cât să te pregătească pentru coșmarul ce va urma. Tot entuziasmul lor avea să se termine mai repede decât începuse.

Am avut norocul de a intra la Universitatea Oceanic Virginia, cu ajutorul unei burse de sport. Altfel, probabil acum eram... Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Norocul meu era, de fapt, că aveam un țel de care mă ținem și cu dinții dacă trebuia. Știam că trebuie să fac asta cu orice preț, doar să scap de trecutul care încă îmi umbrea prezentul.

Universitatea Oceanic Virginia este situată în coloratul oraș Virginia Beach. Misiunea principală a universității este de a oferi o educație de calitate și de a încuraja atât excelența academică, cât și cea sportivă, oferind o gamă variată de programe de studiu și facilități moderne.

Universitatea oferă burse sportive pentru studenții talentați și susține dezvoltarea abilităților atletice și echipe competitive în diverse discipline sportive. Se implică activ în comunitatea locală, desfășurând proiecte de voluntariat, programe educaționale și evenimente culturale pentru a îmbunătăți legăturile cu orașul și regiunea înconjurătoare. În plus față de sport, universitatea susține și promovează activități culturale și artistice, oferind cursuri de teatru, literatură și arte vizuale. Pe scurt, universitatea asta oferea un program educațional diversificat, potrivit pentru fiecare student în parte.

În primul cursul pe care îl avusesem în primul an, ni se explicase motto-ul universității. *„Navigând împreună, către orizonturi neștiute”* Motto-ul subliniază ideea că educația este o călătorie, iar universitatea servește ca far și ghid pentru studenți, în timp ce aceștia navighează prin această călătorie. Împreună, comunitatea universitară se îndreaptă către orizonturi neștiute, pregătindu-ne pentru viitor și pentru provocările și oportunitățile pe care le aduce acesta.

Deci, da, eram norocos că ajunseseam aici – bine, ce e drept e că nici nu aveam foarte multe variante din care să aleg.

Toată munca asta avea să mă lanseze undeva departe în viitor. Undeva atât de departe de toți cunoscuții din trecutul meu, încât atunci când își vor da seama că într-un moment din viața lor mă întâlniseră, aveau să spună *Nenorocitul ăsta, știuse întotdeauna că avea să-și schimbe întreaga viață*. Și chiar știusem, mă născusem cu acel sentiment pe care-l simt în tot corpul, până în adâncul oaselor. Asta trebuie să fac.

Mi-am scos telefonul din buzunarul blugilor pentru a mă uita încă o dată în ce clădire se ținea primul curs. În dreptul fiecărui curs, scria clădirea unde se ținea acesta. Clădirea principală a universității mai purta și numele de clădire albastră. Nu înțelegeam de ce se numea așa, nici acum, când intram în al treilea an. Oricât de uitai, nu vedeai nici urmă de o clădire albastră, nicăieri în campus. Iar clădirea albastră, de fapt de o arhitectură spectaculoasă, ieșea în evidență datorită fațadei ei clasice, din cărămidă roșie.

Nu-i de mirare de ce în fiecare an, studenții din anul întâi erau atât de dezorientați.

Am ajuns într-un moment critic. Coridorul principal roia de studenți, iar eu tocmai azi mi-am găsit să fiu punctual. Coridorul străbătea clădirea de la un capăt la celălalt, pereții sunt îmbrăcați în lambriuri de lemn frumos sculptate și podele din lemn vechi. În unele colțuri, pereții găzduiesc expoziții ale realizărilor academice ale studenților. Ferestrele mari și înalte, lăsau lumina naturală să pătrundă

înăuntru. De-a lungul coridorul sunt așezate bănci. Uneori servind ca loc de așteptare, dar de cele mai multe ori în jurul unei bănci se forma o bisericuță de oameni care-și spuneau oful și nu numai. De cum intrai în clădire, te lovea un miros de lemn, puțin dulceag, puțin vechi, încărcat cu atât de multă istorie.

Fiecare puștan ținea să mă felicite pentru victoria pe care am câștigat-o în seara precedentă. Pe unii dintre ei nu-i văzusem în viața mea, dar asta se datora faptului că erau noii boboci ai universității. Foarte păcat că nu aveam niciun chef de felicitările astea; capul meu încă era propulsat într-o altă dimensiune după petrecerea lui Aaron. Chiar dacă era într-o seară de joi, Aaron nu ține niciodată cont de zilele săptămâni și se pare că nici studenții care vin la chefurile lui.

Pot zice că am învățat să citesc pe buze, dar e vorba de o singură frază: *Felicitări pentru meciul de ieri, frumos meci*. Dacă spuneau altceva, primeau același răspuns, o înclinare a capului și un zâmbet.

Un tip se apropie de mine și-mi prinde mâna liberă în mâna lui, strângând-o cu putere. Poartă un tricou cu guler albastru, băgat în pantalonii kaki. Nu știam că la meciurile mele vin și tociarii. Nu sunt un tociarasist, Dumnezeu știe că-i iubesc până la stele și înapoi pentru că aproape datorită acestei specii am ajuns până aici.

La început, chiar mă bucuram de toată atenția asta pe care o primeam. Era un lucru benefic pentru mine, mă încărcam din energia pe care mi-o ofereau. După un timp, toată atenția care era aruncată asupra mea începu să mă obosească. Alții o numesc nesimțire și uneori chiar și eu îmi spun că sunt nesimțit, dar asta până când îmi dau seama cât timp mi-aș pierde să ascult fiecare persoană în parte, care vine să-mi spună ceva. Nu zic că-mi displace atenția, doar că am ajuns într-un punct în care mă extenuază.

Desigur, există și beneficii de pe urma acestei atenții. Tocilarii se oferă să-mi facă temele, iar unele fete să-mi îndeplinească orice dorință care-mi trece prin cap.

Citesc pe buzele lui singură frază pe care o știu citi, urmată de alte câteva propoziții pe care n-am reușit și nici nu am încercat să le înțeleg.

— Mulțumesc, am spus trăgându-mi mâna dintr-a lui, pentru că era de ceva timp acolo și penibilul nu mi se potrivește chiar deloc

Câteva tipe și-au făcut curaj și-mi făceau subtil – în stil miss univers – cu mâna. Mi-am plecat capul spre ele în semn de salut și mi-am continuat drumul printre ceilalți care mă băteau, în trecere, pe umăr.

Nu lipseau niciodată mesajele de la fete, care erau mereu însoțite de o poză ca să știu cine e în spatele numărului de telefon. *Te-am văzut în ring și mușchii ăia m-au dus cu gândul în altă parte. Dacă ai chef de o tăvăleală sunt la un apel distanță.* Asta ar fi unul dintre mesaje și aproape toate sunt asemănătoare. Nu m-aș mira să fie vorba despre un grup de prietene, care au un soi de pasiune pentru mine și s-au hotărât să facă un concurs să vadă la care apelez prima dată.

Păcat că m-au pierdut acolo unde au folosit cuvântul *tăvăleală*; poate le-aș fi dat o șansă dacă erau puțin mai creative. Și, în plus, deja mă tăvăleam cu cineva, doar mă tăvăleam pentru că nu ar putea fi niciodată o relație, dar atâta timp cât mă folosea pentru toate fanteziile ei, eu eram încântat.

Nu am fost genul care și-ar dori să abordeze relațiile, fie ele de lungă durată sau scurtă. Știu, sună a cel mai mare clișeu pe care-l poți auzi. Nu era faptul că nu-mi doream asta – adică, sunt o ființă cu toți neuronii în regulă. Normal că mi-aș dori pe cineva care să mă iubească și să mă susțină, doar că încă nu eram pregătit pentru persoana aia. Nu puteam să-i ofer atenția care i s-ar cuveni, și nu prea știam să jonglez cu multe pasiune odată.

Știu ce căutau fetele în prezent, o tăvăleală, așa cum o numesc ele, pentru a le spori și mai tare popularitatea. O relație, care nu avea de-a face cu iubirea, avea de-a face doar cu statutul. Așa că, nu..., nu-mi

doresc să fac asta. Trebuia să-mi focusez toată atenția la singurul lucru care conta pentru mine cu adevărat.

Meritam laudele, dar să ne înțelegem – nu eram un erou.

Aveam meciuri legale de box și meciuri ilegale.

Cel de aseară era unul ilegal, mă bucuram de laude, dar nu e ca și când aș fi făcut ceva mareț cu viața mea. De toate loviturile pe care le încasam la meciurile ilegale se bucura doar portofelul meu, fetele care mă vedeau des la bustul gol și pariarii. Dacă antrenorul ar fi aflat despre asta, mă scotea din peisaj.

Regulile, uneori trebuie și încălcate, mai ales acolo unde aveai nevoie de bani ca să trăiești într-un oraș scump ca ăsta.

Sunt personajul negativ mereu, din toate poveștile. Împart pumni pentru a-mi descărca furia asta nebună, care se dezvoltă în mine fără încetare, și pentru a-mi câștiga traiul. Frumoasă poveste de viață de spus când o să fiu un campion.

Antrenorul zice că toată furia care răbufnește din mine, dacă e îndreptată unde trebuie, voi ajunge departe. Sper că acest departe să nu fie situat într-o închisoare, pentru că, Dumnezeuule, uneori mi-e atât de greu să mă controlez.

Nasul îmi e puțin strâmb, corpul străbătut de vânătăi, iar capul încă se află sub presiunea unei dureri care nu mă părăsea prea curând. De obicei, ține câteva zile bune – plus încă câteva ore din cauza petrecerii lui Aaron. Ceva ce nu trebuia să fac, dar având în vedere durerea care pulsa în tot corpul, trebuia să fac ceva ca să-mi iau gândul de la ea. Și uite-mă aici, plângându-mi de milă, de parcă asta ar fi fost singura greșeală pe care o făcusem ieri.

Nu, nu a fost singura.

Am și cireașa de pe tortul tuturor greșelilor pe care le pot face. Într-un moment în care creierul meu nu mai era oxigenat cum trebuie, iar alcoolul din mine cântarea mai mult decât sângele care-mi fugea prin vene, i-aș fi dat speranțe greșite lui Beatrice.

Iar Beatrice nu e persoana potrivita careia sa-i faci asta, pentru ca se agata si de un firicel de speranta pe care eu i-l ofer, doar sa ma posede din toate punctele de vedere.

Aaron si restul prietenilor sunt asezați pe o banca la cativa metri in fata mea. Bateau din palme si-mi strigau numele cat puteau de tare, iar toata atentia era aruncata asupra mea si mai tare. Idiologii astia stiau cat de tare uram asta, dar se pare ca nu-i putea oprea nimic.

Beatrice alerga spre mine, sarindu-mi in brate. Infasurandu-si bratele in jurul gatului meu, iar picioarele in jurul taliei mele. La fel ca o caracatita care incerca sa arate tuturor ca ea e singura care ma posedă, ca sunt al ei fara nicio alta discutie.

Lumea o numea furia rosie, pentru ca avea parul roscat, iar cand se enerva era ca o flacara pe care nu o mai puteai stinge. Arata la fel ca fantezia oricarui baiat.

Beatrice era mai mult... o partidă bună, ambalată într-un înveliș pe care oricine și l-ar dori. Un păr roscat și lung, ochii căprui-ciocolatii, un corp de invidiat și liderul majoretelor. Probabil că majoritatea tocilarilor își face laba cu poza ei în mâna cealaltă. E un visul oricarui baiat care are o sculă între picioare.

Visul ei?

Un proiect. Un baiat rău pe care poate să-l aducă pe drumul cel bun cu ajutorul fizicului ei. O relație în care ea să pară un înger păzitor.

Visul meu?

Niciunul din astea. Nu am habar ce-mi doresc să fac, dar știu că nu sunt un caz social. Între noi nu există nicio relație romantică, singura relație care există e cea sexuală. Ne folosim unul pe celălalt doar în scopurile astea, exact așa cum ne-am înțeles încă de la bun început.

Uneori părea că neuronii ei nu prea mai funcționează, pentru că uita termenii relației noastre. Dat fiind faptul că ieri n-am mai gândit de unul singur, pot înțelege comportamentul ei de azi.

— Trice..., i-am spus, încercând să o dezlipesc de pe mine.

O alintam spunându-i Trice, atunci când călcam strâmb. E bine că încă nu s-a prins de asta, pentru că altfel îmi scotea ochii.

— Mi-ai spus că îți dorești mai mult! a ținut să-mi reamintească, deși nu cred că tocmai astea erau cuvintele pe care le-am folosit.

— Mai mult? Trice, sper că-ți amintești starea în care mă aflam, n-am gândit eu! mimica feței ei se schimba de la o secundă la altă.

— N-ai gândit tu? Adică vrei să spui că am gândit eu în locul tău? și-a desfăcut mâinile și picioarele și a coborât din nou pe pământ.

— Adică, mai mult vorbea alcoolul, nu eu. În acel moment, creierul meu nu mai funcționa la capacitățile lui normale.

— River, nu te mai juca cu mine! îmi spune cu o voce ascuțită care începea să mă zgârie pe timpane.

— Beatrice, dacă e vorba de jucat, ne-am jucat mereu împreună. Ai participat și tu la jocul ăsta, și ai acceptat condițiile.

— Boom! Aaron își găsește mereu momentul nepotrivit de a interveni.

— Mulțumesc că mă umilești în fața tuturor! își încrucișase mâinile în sân, aruncându-mi o privire ucigătoare.

— Draga mea, te umilești singură atunci când îți faci speranțe acolo unde nici măcar o urmă a prafului de speranță nu există.

— Fie cum zici tu. La următor mesaj am să răspund cu replica asta!

— Știi că nu ești singura tipă din universitate care poartă ce porți tu între picioare, nu? o întreb zâmbind, dar ea deja se înfuriase.

— N-am chef să-mi strici ziua, River. Doar pentru că tu te-ai trezit șifonat în dimineața asta! Se întoarse cu spatele la mine, îndreptându-și atenția spre păpușile ei vii.

Într-adevăr, m-am trezit șifonat și nu am chef de nimic – mai ales de asta. Dar ăsta era jocul ei, să dovedească fiecărei fete care se uita spre mine că îi aparțin. Venea la meciurile mele și îmi striga numele, iar alături de numele meu uneori mai pune și iubitul. Lucru care mă enerva și-mi era benefic, pentru că îmi focusam furia pe adversarul meu.

Eram amândoi în anul trei și trebuie să mă gândesc bine când am căzut amândoi la această înțelegere, pentru că a trecut destul de mult timp de atunci.

În primul an, după primele opt săptămâni în care viața mea se schimbase.

Opt săptămâni în care testasem teritoriul și potențialul fetelor din campus. Nu o văzusem pe Beatrice până atunci, în săptămânile acelea, asta pentru că ea începuse anul mai târziu deoarece avuse o parte de o vacanță prelungită, de bogăți. Ajunse la petrecerea lui Aaron, târziu, arătând trăsnet și captând atenția tuturor.

Sunt un băiat și normal că hormonii care urlau în mine îmi ghidau ochii și gândirea. Așa că, da, n-am stat mult pe gânduri și m-am apropiat de ea, încercând să o cuceresc cu prima propoziție care-mi ieșise pe gură. A funcționat, și la început, să zicem, că mă confor-masem și îi oferisem confortul acelei relații de care ea avea nevoie. Asta până când eu mi-am dat seama că nu-mi doream una ca asta, atenția mea trebuind a fi distribuită într-un singur loc. Unul singur, nu două. Și nici nu era genul de persoană cu care-mi doream să am o relație, pentru că, în afara atracției sexuale dintre noi, nu aprindea nicio explozie în mine.

Am ajuns la înțelegerea asta, după ce ea nu a vrut să mă piardă, iar eu nu mai voiam să explorez căminul fetelor. A fost o înțelegere din care amândoi aveam de câștigat. O mână o spăla pe alta.

— Dumnezeu, de ce de la an la an tipele care ajung la universitatea asta arată din ce în ce mai rău? Beatrice își ducea o mână la frunte, dându-și ușor ochii peste cap; printre altele îi plăcea să participe și la cursurile de actorie și de asta făcea totul să pară atât de dramatic.

— Hai, Beatrice, nu-i chiar atât de rău. Ieri m-am bucurat de câteva bucățele destul de bune. Îți pot oferi numerele lor de telefon, dacă dorești să-ți mărești armata de păpușele, Aaron privea undeva în spatele meu ridicând din sprâncene. Deși cred că tipa asta nu-ți va fi

de folos, are nevoie de un sac de cinci kilograme de praf de zâne, să iasă ceva bun din ea.

— N-are cum să fie atât de rău, am spus, întorcându-mă pentru a vedea următoarele lor victime.

— Nu. Asta nu poate să fie adevărat. Dumnezeule mare!

Niște fire albe îi ieșeau din urechi și se lungeau până în buzunarul hanoracului multicolor pe care-l purta. Părul castaniu îi era prins într-o coadă de cal, iar hanoracul îi ascundea o parte din picioarele lungi și slabe. Fața îi era albă, aceeași pistruie se întindeau pe față exact așa cum mi-o aminteam. Pe bune, cine poartă pe căldura asta hanorac atât de gros?

M-am uitat în jur și toate fetele purtau tricouri sau orice altceva dintr-un material ușor și subțire. Ea era chiar singura care purta hanorac, peste o fustă largă, lungă și neagră.

Măsurând-o din cap până în picioare, i-am zărit și bocancii Dr. Martens. M-am uitat în jos spre picioarele mele; eram încălțat cu aceiași bocanci, la fel ca și ea.

Nu știi dacă intrasem într-o stare de șoc profundă sau mintea mea începea să-mi joace feste. E chiar adevărat?

Mi-am dus mâna la gât repede, atunci când mi-am simțit bătăile puternice ale inimii. Aici, într-un loc atât de neașteptat.

Nu-mi venea să cred.

Nu era doar starea de șoc pe care o simțeam peste tot în corpul meu, era și un entuziasm pe care nu-l mai trăisem de foarte mult timp.

Doi ani, mai exact.

Aurora Wilder, în carne și oase.

Pot jura pe toți sfinții că e chiar ea. N-aveam cum să o confund, era genul ăla de persoană de neconfundat.

Singura persoană pe care nu mă așteptam să o văd aici.

Încă de la grădiniță îmi striga mereu în față că abia așteaptă ziua în care nu avea să-mi mai vadă fața niciodată. Și acum, uite-o aici, ajunsă tocmai la universitatea unde eu eram deja.

Cuprins

PROLOG ♦ <i>River James</i>	9
CAPITOLUL 1 ♦ <i>River James</i>	13
CAPITOLUL 2 ♦ <i>River James</i>	27
CAPITOLUL 3 ♦ <i>River James</i>	35
CAPITOLUL 4 ♦ <i>River James</i>	45
CAPITOLUL 5 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	55
CAPITOLUL 6 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	69
CAPITOLUL 7 ♦ <i>River James</i>	79
CAPITOLUL 8 ♦ <i>River James</i>	97
CAPITOLUL 9 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	109
CAPITOLUL 10 ♦ <i>River James</i>	117
CAPITOLUL 11 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	125
CAPITOLUL 12 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	137
CAPITOLUL 13 ♦ <i>River James</i>	149
CAPITOLUL 14 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	161
CAPITOLUL 15 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	167
CAPITOLUL 16 ♦ <i>River James</i>	189
CAPITOLUL 17 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	207

CAPITOLUL 18 ♦ <i>River James</i>	227
CAPITOLUL 19 ♦ <i>River James</i>	237
CAPITOLUL 20 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	247
CAPITOLUL 21 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	271
CAPITOLUL 22 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	285
CAPITOLUL 23 ♦ <i>River James</i>	297
CAPITOLUL 24 ♦ <i>River James</i>	309
CAPITOLUL 25 ♦ <i>Aurora Wilder</i>	317
CAPITOLUL 26 ♦ <i>River James</i>	323
CAPITOLUL 27 ♦ <i>River James</i>	331
CAPITOLUL 28 ♦ <i>River James</i>	339
CAPITOLUL 29 ♦ <i>River James</i>	345
CAPITOLUL 30 ♦ <i>River James</i>	351
CAPITOLUL 31 ♦ <i>River James</i>	357
CAPITOLUL 32 ♦ <i>River James</i>	369
EPILOG ♦ <i>River James</i>	379